

odozdo, lice mu je izgledalo grubo u materiji i istrošeno, s kesicama pod očima i crtama umora od nosa do brade. Bio je stariji no što je Vinston mislio; mogao je imati četrdeset petpedeset godina. Jedna ruka mu je bila iznad nekog brojčanika iz čijeg je gornjeg kraja virila polužica.

"Rekao sam ti", reče O'Brajen, "da ćemo se, ako se opet sretnemo, sresti ovde." "Da", reče Vinston.

Bez ikakvog upozorenja sem malog pokreta O'Brajenove ruke, talas bola mu preplavi telo. Bol je uterivao strah u kosti jer mu se nije moglo odrediti poreklo; Vinston je imao utisak da mu je nanescena smrtonosna povreda. Nije znao da li se to stvarno dešava ili se samo takav utisak stvara električnim putem, ali osećao je da mu neka sila krivi telo i polagano raskida zglobove. Iako mu je bol naterao znoj na čelo, najgori je od svega bio strah da će mu kičma za koji trenutak pući. On steže zube i počne tegobno disati na nos, pokušavajući da ostane nem što duže može.

"Ti se bojiš", reče O'Brajen posmatrajući mu lice, "da će se sledećeg trenutka nešto prebiti. Posebno se plašiš da će to biti kičma. Pred očima imaš jasnu sliku pršljenova kako prskaju i kičmene moždine kako se cedi iz njih. Je li tako, Vinstone?"

Vinston ne odgovori. O'Brajen vrati polužicu u prvobitni položaj. Talas bola se povuče skoro istom onom brzinom kojom je i naišao.

"Ovo je bilo na četrdeset", reče O'Brajen. "Možeš videti da ovaj brojčanik ide do sto. Molim te da imaš u vidu, tokom celog našeg razgovora, da je u mojoj moći da ti nanese bol u koje vreme hoću i do kog stepena hoću. Ako me budeš lagao, ili pokušavao da vrdaš na bilo koji način, ili čak pao ispod svog uobičajenog nivoa inteligencije, onog ćeš trenutka kriknuti od bola. Je li ti to jasno?"

"Jeste", reče Vinston.

O'Brajen postade manje strog. On zamišljeno popravi naočare i pođe korak-dva po ćeliji. Kad je progovorio, glas mu je bio blag i strpljiv. Izgledao je kao doktor, nastavnik, čak sveštenik, kome je pre stalo da objasni nego da kažnjava. "Ja se oko tebe trudim, Vinstone," reče on, "jer ti vrediš truda. Ti savršeno dobro znaš šta je s tobom. To znaš već godinama, iako si se borio protiv tog saznanja. Ti si duhovno rastrojen. Patiš od lošeg pamćenja. Nisi u stanju da se setiš događaja koji su se istinski odigrali, a ubeđuješ sebe da se sećaš događaja koji se nisu zbili. Na sreću, ta bolest je izlečiva. Ti se od nje nisi sam izlečio zato što nisi hteo. Nisi bio spreman da učiniš jedan mali napor volje. Ti se još uvek - ja to vrlo dobro znam grčevito držiš svoje bolesti misleći da je ona vrlina. Sad ćemo uzeti jedan primer. S kojom silom je Okeanija ovog trenutka u ratu?"

"Kad su me uhapsili, Okeanija je bila u ratu s Istazijom."

"S Istazijom. Dobro. I Okeanija je oduvek u ratu s Istazijom, zar ne?"

Vinston uzdahnu, otvori usta da progovori, ali ne reče ništa. Nije skidao očiju s brojčanika.

"Istinu, Vinstone, molim te istinu. Tvoju istinu. Reci mi čega se po svom mišljenju sećaš."

"Sećam se da svega nedelju dana pre mog hapšenja uopšte nismo bili u ratu s Istazijom. S njom smo bili u savezništvu. Rat se vodio protiv Evroazije. Trajao je četiri godine. A pre toga..."

O'Brajen ga zaustavi pokretom ruke.

"Još jedan primer", reče on. "Pre nekoliko godina imao si ozbiljnu halucinaciju. Verovao si da trojica ljudi, tri bivša člana Partije po imenu Džons, Aronson i Raterford - ljudi koji su bili pogubljeni zbog izdaje i sabotaže pošto su sve svoje zločine priznali u potpunosti nisu krivi za zločine za koje su optuženi. Verovao si da si video neoboriv dokumentarni dokaz da su